

Roerloos blijven ze dan zitten en de oningewijde kan ze niet van een klein, dor takje onderscheiden. De kop bootst een of twee eindknoppen na, de bulten op de negende geleding lijken ook knopjes

Rups van *Amphidasis betularia* op een peretakje

of ook wel lidteekens van afgevalen bladeren. En bovenal prachtig is het, hoe de laatste geledingen geleidelijk in de echte boomtak overgaan, hoe de rups met die tak altijd een hoek maakt, die overeenkomt met de hoek, die takken van die bepaalde boom altijd met elkaar maken, en hoe zijdelings tusschen de beide laatste pootenparen een rij korte, dikke lichtgekleurde haartjes er voor zorgt, dat geen donkere schaduwspleet de plek verraadt, waar rups en tak aaneen geklemd zijtu. Dit is alles al wonderlijk genoeg, maar 't wonderlijkste komt nog.

Voert ge nu een *Amphidasis*rups met de blaadjes van slanke, gladde, grijze berkentwijgen, dan wordt de rups zelf slank en glad en grijs. Zet ge hem op een rimpelige, donkere appelentak, dan wordt hij dof en zwart en rimpelig en lijkt dan precies op zoo'n klein takje, met een groote knop op 't eind, die zich niet heeft kunnen ontwikkelen, zooals dat

bij appels en peren vaak voorkomt. Maar breng nu uw rupsen eens groot op de mooie groene loten van de vedereschdoorn (*Acer Negundo*) en kijk dan eens hoe prachtig gaaf en groen ze er nu uitzien. Dat lukt altijd.

Amphidasis overwintert als pop; in 't voorjaar komt daar een heel mooie zwart met wit gespikkelde, groote vlinder uit te voorschijn, die ook al meesterlijk de kunst verstaat om schuilvinkje te

Rups van *Zonosoma* sp (?) op een rozetakje.

spelen en die ge honderd maal over 't hoofd zult zien, als hij overdag stil zit tegen de blanke stammen van berken en abeelen.

Er zijn streken, waar „men” door middel van fabrieksrook er in slaagt, om de stammen en takken der boomen, zelfs die van berken en abeelen met een stemmig roetlaagje te bedekken. Welnu — ook daar wil *Amphidasis* nog leven, maar dan is er ook geen wit meer op zijn vleugelen; hij is dan